

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 529/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. B., V., zastúpenej advokátom JUDr. P. G., M., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok a dediť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 20/2009 zo 16. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júna 2010 doručená sťažnosť Ľ. B., V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva vlastníť majetok a dediť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného

v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 20/2009 zo 16. decembra 2009 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že «Dňa... zomrel poručiteľ sťažovateľky, jej otec J. C., naposledy bytom V., po ktorom bolo Štátnym notárstvom v Ž. prejednané dedičstvo a vydané rozhodnutie, sp. zn. D 1370/79 - 16, zo dňa 21.08.1980. Predmetným rozhodnutím štátneho notárstva bolo sťažovateľke potvrdené nadobudnutie dedičstva po poručiteľovi. ...

Dňa 09.02.1999 bolo notárkou, JUDr. A. M., ako súdnym komisárom, v dedičskej veci po poručiteľovi, J. C., nar. 14.03.1906,..., (ďalej len „poručiteľ“) po prejednaní novoobjaveného dedičstva, vydané Osvedčenie o dedičstve, pod sp. zn. D 1400/98, Dnot 196/98. Na základe tohto osvedčenia sa nadobúdatelkou dodatočne objaveného dedičstva stala sťažovateľka. Základom pre prejednanie novoobjaveného dedičstva -nehnutelností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území V., bol komasačný hárok č. 491 na meno poručiteľa v 1/3-ine. ...

Pri predmetnom prejednaní novoobjaveného dedičstva však bolo zistené, že časť nehnuteľného majetku, patriaceho do novoobjaveného dedičstva po poručiteľovi nebude prejednaná, pretože medzičasom si ho dali, resp. vlastnícke právo k nemu, titulom údajného vydržania cestou osvedčenia podľa vtedy platného zákona č. 293/1992 Zb. zapísať na list vlastníctva iní nadobúdatelia.

Sťažovateľka bola z tohto dôvodu nútená v roku 1999 podať žalobu o určenie podielového spoluvlastníctva k časti novoobjaveného dedičstva, t.j. k nehnuteľnostiam - pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území V., parcelám č. 368, 369, 380/2, 384/3 (ktoré vznikli z pôvodných parcel č. 1301, 1306 a 1307), ktoré v rámci novoobjaveného dedičstva neboli prejednané, hoci prejednané byť mali. ...

Dňa 23.09.2008 Okresný súd Žilina Rozsudkom sp. zn. 16C/611/1999-273, žalobný návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že navrhovateľka (sťažovateľka) nepreukázala právny titul na nadobudnutie svojho spoluvlastníctva k žalovaným pozemkom. ...

Odvolaním, zo dňa 07.11.2008, sťažovateľka napadla predmetný rozsudok prvostupňového súdu, pričom uviedla, že ona nenadobudla vlastnícke právo k žalovaným parcelám na základe dedenia - pri prejednaní novoobjaveného majetku poručiteľa zapísaného v kom. hárku č. 491 v kat. úz. V. v roku 1998, len preto, že jej to bolo znemožnené postupom odporcov, resp. ich právnych predchodcov, ktorí predstierali splnenie podmienok na vydanie notárskeho osvedčenia o držbe nehnuteľností podľa zák. č. 293/1992 Zb.. Navrhovateľke nezostalo preto nič iné, ako podať predmetnú určovaciu žalobu aj s návrhom na zrušenie notárskych osvedčení o údajnom vydržaní časti predmetného novoobjaveného dedičstva -zapísaného v kom. hárku č. 491 kat. úz. V., po jej právnom predchodcovi - otcovi, resp. poručiteľovi. Avšak návrhom na zrušenie notárskych osvedčení vydaných podľa zák. č. 293/1992 Zb. v prospech odporcov, resp. ich právnych predchodcov, N 217/96, NZ 260/96 a N 228/96, NZ 281/96, sa súd vôbec nezaoberal, čo ani nijakým spôsobom nezdôvodnil, a pritom práve riešenie tejto časti návrhu navrhovateľky malo byť riešené ako prioritné. Na to, aby mohli byť v dedičskom konaní prejednané aj žalované nehnuteľnosti ako novoobjavené dedičstvo po právnom predchodcovi navrhovateľky - jej otcovi, bolo potrebné zrušiť predmetné notárske osvedčenia, vydané podľa zák. č. 293/1992 Zb., čo žiadala navrhovateľka v tomto konaní, a to v zákonom stanovenej 10 ročnej lehote - podľa zák. č. 293/1992 Zb...

Dňa 16.12.2009 Krajský súd v Žiline, Rozsudkom sp. zn. 7Co/20/2009, rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, keď sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu, pričom so skutočnosťami, uvedenými v odvolaní sťažovateľky sa nijako nevysporiadal a argumentačne nijako nezdôvodnil, prečo sa relevantne nezaoberal zásahom do dedičského práva sťažovateľky konaním odporcov. Naproti tomu tvrdil, že navrhovateľka (sťažovateľka) nepreukázala titul, na základe ktorého by mala spoluvlastnícke právo k žalovaným parcelám nadobudnúť prevodom, čo sťažovateľka považuje za absurdné, pretože v konaní ani nikdy netvrdila, že by mala časť novoobjaveného dedičstva nadobudnúť „prevodom“. Ďalej krajský súd tvrdil, že sťažovateľka nepreukázala ani jeho získanie (časti novoobjaveného dedičstva) na základe rozhodnutia štátneho orgánu alebo na základe dedenia, čo samozrejme sťažovateľka nemohla, lebo žiaden štátny orgán o novoobjavenom dedičstve rozhodnúť nemohol, nakoľko príslušnosť na prejednanie a rozhodnutie o ňom bola daná len notárovi, ako súdnemu komisárovi a získanie

predmetnej časti novoobjaveného dedičstva dedením sťažovateľka taktiež nemohla preukázať, pretože práve z hore uvedených dôvodov k jeho prejednaniu v dodatočnom dedičskom konaní v roku 1999 nedošlo. Pokiaľ by k prejednaniu uvedenej časti novoobjaveného dedičstva v dedičskom konaní došlo, odpadol by aj dôvod na podanie žaloby na súd. ...».

Podľa názoru sťažovateľky skutkové a právne závery krajského súdu sú „*zjavne arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné*“. Namietaným rozhodnutím došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom a Rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/20/2009, z 16. decembra 2010, základné právo L. B. na dedenie, vlastníť majetok, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/20/2009, z 16. decembra 2009, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. L. B. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume ako bude vyčíslené, ktoré je Krajský súd v Žiline povinný vyplatiť na účet advokátovi, JUDr. P. G., M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym

režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie jej základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 20/2009 a jeho rozsudkom zo 16. decembra 2009. Podstatou námietok sťažovateľky je odlišné právne posúdenie veci odvolacím súdom v konaní o odvolaní oproti právnemu názoru, ktorý zastáva sťažovateľka. Právne závery krajského súdu vyslovené v namietanom rozhodnutí sú podľa sťažovateľky zjavne arbitrárne a z ústavného hľadiska neudržateľné.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by

bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Ústavný súd v tomto konaní preto skúmal, či rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 20/2009 zo 16. decembra 2009 je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný. Z odôvodnenia namietaného rozhodnutia, ktorým krajský súd v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 611/1999-273 z 23. septembra 2008, okrem iného vyplýva:

„Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh v celom rozsahu zamietol. ...

Dôvodil, že pokiaľ navrhovateľka žiadala, aby súd určil, že je podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1/3-tine v parcelách KN č. 368, 369, 382 a 384, kat. územia V, má síce naliehavý právny záujem na takomto určení, na základe ktorého by bolo možno vykonať príslušný zápis do katastra nehnuteľností, ale pokiaľ žiadala navrhovateľa určiť jej spoluvlastnícky podiel i k parcele 384/3, ktorá je vlastnícky vedená v katastri nehnuteľnosti na I. Ž. v polovici a M. Ž. v polovici, na základe nedostatku označenia pasívne legitimovaných účastníkov konania vo vzťahu k tejto parcele, súd návrh zamietol. Navrhovateľka, pokiaľ sa jedná o parcelu 384/3, uviedla ako vlastníčku J. S., ktorá bola pôvodnou vlastníčkou KN parcele č. 384/3, avšak darovacou zmluvou, ktorá bola zavkladovaná správou katastra pod V 6244/98, nehnuteľnosť darovala M. Ž. v polovici a I. Ž. v polovici. Preto už J. S. nie je pasívne legitimovaná v danom spore. Predmetom konania sú ďalej nehnuteľnosti zapísané na LV 1431, ako parcela KN 368 a 369, ktorých vlastníci sú M. C. a M. M., ako právni nástupcovia po V. C. a O. C.. Parcela KN 380/2, zapísaná na LV č. 1475 kat. územia V., je vo vlastníctve odporcu v 4/ rade, ktorý vlastníctvo nadobudol na základe darovacej zmluvy medzi M. C., ktorý získal vlastnícke právo na základe darovacej zmluvy od rodičov O. C. a V. C., vlastnícke právo na M. C. bolo vložené rozhodnutím Okresného úradu v Ž., odboru katastrálneho pod V 1548/97. M. C. na základe kúpno-predanej zmluvy previedol svoje vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti parcele č. 380/2, zapísanej na LV 1475 na odporcu Ing. T. S., vlastnícke právo ktoré bolo vložené pod V 4759/99, odborom katastrálnym, Okresného úradu v Ž. Ďalej prvostupňový súd poukázal na návrh navrhovateľky, ktorá si spoluvlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam -

parceliam v predmete konania, odvodzuje z komasačného hárku 491. Uviedla, že pri prejednávaní dedičstva po jej právnom predchodcovi J. C. (otcovi) nemohla zahrnúť do aktív dedičstva aj parcely, ktoré sú predmetom tohto konania, pretože podľa identifikácie už boli prevedené na iné listy vlastníctva, ktoré tam boli prevedené v rozpore so skutkovým a právnym stavom. Súd skúmal, či nedošlo k nadobudnutiu jej vlastníckeho práva vydržaním, avšak neboli splnené podmienky na oprávnenosť držby, pretože navrhovateľka ani v konaní netvrdila, že by niekedy vo svojom mene ako oprávnená držiteľka, t. j. v dobrej viere, že jej táto vec patrí, fyzicky užívala, okrem parcely 380/2. Navrhovateľka žiadnu okolnosť, od ktorej by odvodzovala vlastnícke právo pre seba z titulu vydržania ani neuviedla. Pokiaľ si navrhovateľka uplatňuje svoj nárok, ako právna nástupkyňa po svojom otcovi J. C., ktorý podiel odvodzuje od zápisu v komasačnom hárku 491, kde je uvedený ako spoluvlastník pôvodných komasovaných parciel, z ktorých boli predmetné parcely vytvorené, súd nemá oprávnenie skúmať spoluvlastnícke právo J. C. k žalovaným parcelám, ale potencionálne vlastnícke právo navrhovateľky. Navrhovateľka však nie je jedinou dedičkou po J. C., keďže dedičkou po jej otcovi bola i A. D., ktorá zomrela a zanechala právnych nástupcov, ako to vyplýva zo spisu Okresného súdu v Žiline, sp. zn. 21D 1960/2005. ...

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľka. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Poukázala na to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na to, že svoje vlastnícke právo si odvodzuje od svojho právneho predchodcu - otca J. C., po smrti ktorého nebol v dedičskom konaní prejednaný celý jeho majetok. Pri dodatočnom prejednaní tohto majetku, ako novoobjaveného, bolo však zistené, že časť jeho majetku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, už nie je možné prejednať, nakoľko bolo vydané Osvedčenie o dedičstve konaním pod D 1400/98, Dnot 196/98 zo dňa 9.2.1999, na základe údajného vydržania podľa vtedy platného zákona č. 293/1992 Zb. a zapísaní na list vlastníctva boli odporcovia. Podstatou veci je, že odporcovia, resp. ich právní predchodcovia ako podieloví spoluvlastníci žalovaných nehnuteľností podľa údajov zapísaných v komasačnom hárku 491, kat. územia V., pokiaľ chceli nadobudnúť predmetný nehnuteľný majetok do výlučného vlastníctva, prichádzal do úvahy postup o zrušení

a vyporiadani podielového spoluvlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti. K vydaniu notárskych osvedčení si dali vypracovať geometrický plán v roku 1994, podľa ktorého bola parcela č. 380 rozdelená na tri parcely s parcelnými číslami 380/2, 380/3, 380/1. To, že podielovým spoluvlastníkom č. 380 v podiele 1/3-tiny bol J. C., potvrdzujú aj odporcovia podľa predmetného geometrického plánu z roku 1994. Jedinou právnou skutočnosťou je, že právny predchodca navrhovateľky zomrel v roku 1979 a okresný súd nepochopil podstatu a zmätočne argumentoval, že navrhovateľka nepreukázala právny titul na nadobudnutie spoluvlastníckeho práva k ostatným žalovaným nehnuteľnostiam. Opak je však pravdou, navrhovateľka titul nadobudla, len nemohol byť realizovaný vzhľadom na vydané notárske osvedčenia. ...

Krajský súd, ako súd odvolací ... bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a rozhodnutie okresného súdu vo výroku napadnutom odvolaním ... potvrdil podľa ust. § 219 O.s.p. z týchto dôvodov:

Predmetom konania v danej právnej veci je návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou v 1/3-tine parcel 368, 369, 380/2 a 384/3 KN, kat. územia V. Navrhovateľka si svoj návrh odvodzovala od vlastníctva jej právneho predchodcu J. C., ktorý bol podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/3-tiny k nehnuteľnosti zapísanej v komasačnom hárku 491, kat. územia V. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že navrhovateľka nepreukázala titul, na základe ktorého by mala spoluvlastnícke právo k žalovaným parceliam nadobudnúť prevodom, a nepreukázala ani jeho získanie na základe rozhodnutia štátneho orgánu, alebo na základe dedenia. Pokiaľ navrhovateľka uvádzala v konaní, že jej právny predchodca J. C. bol spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných v komasačnom hárku 491 v podiele 1/3-tiny, právny záujem na vedení konania by bol daný, ale na iný predmet konania, keď ako tvrdí, že v katastri nehnuteľnosti sú ako vlastníci jednotlivých parcel zapísané osoby rozdielne od osoby navrhovateľky a dedičstvo po otcovi nebolo prejednané. V konaní bolo preukázané, že po nebohom J. C., nie je len navrhovateľka samotná dedičkou, ale má aj sestru A. D., ktorá by taktiež mala byť účastníčkou konania s poukazom na ust. § 91 ods. 2 O.s.p.. Medzi navrhovateľkou a jej sestrou ide o nerozlučné spoločenstvo, t. j. o také spoločenstvo, kde účastníci majú také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozhodnutie o veci samej musí

vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupujú na jednej strane. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a právnym posúdením ohľadne nedostatku označenia pasívne legitimovaných účastníkov konania vo vzťahu k parcele 384/3, kat. úz. V., vzhľadom na to, že odporkyňa J. S., darovacou zmluvou previedla vlastnícke právo na M. Ž. v polovici a I. Ž. v polovici, vlastnícke právo ktoré bolo odkladované správou katastra pod V 6244/98. Vzhľadom na to, že už v čase podania návrhu odporkyňa v 3/ rade, nebola vlastníčkou nehnuteľnosti, nemohla byť ani pasívne legitimovaná. Bolo na navrhovateľke, aby si tieto okolnosti zistila pred podaním návrhu, návrh ktorý bol podaný v roku 1999.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.“

V odôvodnení namietaného rozhodnutia krajský súd uviedol stručné ale výstižné dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že konajúce súdy sa nezaoberali jej návrhom na zrušenie notárskych osvedčení o vydržaní vlastníckeho práva k časti predmetného novoobjaveného dedičstva, túto ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Zo zapožičaného spisu okresného súdu sp. zn. 16 C 611/1999 ústavný súd zistil, že sťažovateľka na základe výzvy okresného súdu na odstránenie väd podania opravila petit návrhu podaním doručeným okresnému súdu 30. júla 2004, v ktorom uviedla, že netrvá na navrhovanom znení petitu v časti, ktorou sa domáhala, aby konajúci súd súčasne zrušil notárske osvedčenie o vydržaní č. N 217/96 NZ 269/96 z 30. októbra 1996 a č. N 228/96 NZ 281/96 zo 14. novembra 1996. Vzhľadom na dispozičné oprávnenie sťažovateľky, ktorým vymedzila predmet konania, sa už okresný súd v ďalšom priebehu konania touto časťou návrhu sťažovateľky nezaoberal.

Ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a teda krajský súd v danom prípade neporušil žiadny z ústavno-procesných princípov zaručených v čl. 46 a nasl. ústavy, preto v okolnostiach daného prípadu nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva vlastníť majetok a dediť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecného (v tomto prípade krajského) súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2010